

“JE MOET WETEN HOE HET IS OM ERGENS VOOR TE VECHTEN”

Interview Mark King (Level 42) - 18 september 2016

Als je terugkijkt op de muzieksce­ne van de jaren '80 denk je al snel aan artiesten als Michael Jackson, Prince, Madonna en Tina Turner. Ook Britse bands waren toen wereldwijd in de hitlijsten te vinden, met bekende voorbeelden als Duran Duran, Wham! en Spandau Ballet. En niet te vergeten Level 42, naast hits als *Lessons in Love*, *Something About You*, *Running in the Family* en *It's Over* vooral bekend van de *slapping bass* van frontman Mark King. Op 19-jarige leeftijd vertrok Mark – toen nog actief als drummer – in een melk­wagen van het eiland Wight naar Londen, hopen­do op een carrière als muzikant. En met succes, want kort daarna zou hij met Level 42 doorbreken en wereldwijd meer dan 30 miljoen albums verkopen! Op 1 november 2016 keert Level 42, 34 jaar na hun eerste bezoek, weer terug naar De Oosterpoort in Groningen. Lees hier alles over de begintijd van de band, de doorbraak in Nederland en andere avonturen van de man wiens beroemde 'basduim' ooit voor drie miljoen pond was verzekerd...

Tekst: Godfried Nevels

Toen je 19 jaar oud was vertrok je van Wight naar Londen om het daar als muzikant te maken. Wat waren in die tijd je dromen en verwachtingen?

“Ik wilde gewoon weg om iets in de muziek te doen, weet je. Ik had het gevoel dat ik het ergens in de wereld als drummer zou kunnen maken. Ik heb op vakantie­kampen gespeeld op het eiland Wight, waar ik ben opgegroeid, en heb daar veel sessiemuzikanten uit Londen ontmoet die mij vertelden dat Londen geweldig was. Een paar jaar eerder had ik mijn held Lenny White in Amerika een brief geschreven en hij zei dat Londen een plek is waar je heen moet gaan. Hij zei dat waar hij in de wereld ook naartoe gaat mensen hem vertellen dat het ergens anders gebeurt. Als hij naar Los Angeles gaat zeggen ze allemaal dat het in Londen gebeurt. Als hij naar Londen gaat zeggen ze allemaal dat het in New York gebeurt. Enzovoort... Dus dat was eigenlijk wat ik wilde. Ik wilde daar gewoon heen en kijken of ik iets kon doen.”

Eind 1979 heb je via Phil [drummer Phil Gould] kennis­gemaakt met Mike [toetsenist Mike Lindup], waarmee de oprichting van Level 42 een feit was. Kun je meer vertellen over die eerste ontmoeting met Mike?

“Het was een geweldige dag toen ik Mike tegen het lijf liep. Ik was met Phil op pad en we liepen op Oxford Street in Londen toen we deze coole jonge kerel, Mike Lindup, daar zagen met een paar Billy Cobham drum­stokken. Phil en ik waren gek op Billy Cobham. Phil kende Mike al maar het was leuk voor mij om hem voor het eerst te ontmoeten. Daar is het allemaal be-

gonnen. We gingen ergens zitten, dronken een kop koffie en praatten over van alles en nog wat. Een tijdje later kwamen we bij elkaar om te oefenen in de Guildhall School of Music, waar Mike studeerde, en dat was het. *That was the roots of Level 42.*”

Klopt het verhaal dat je, nadat je in Londen was aan­gekomen, de overstap maakte van drummer naar bassist om zodoende een baan in een muziekwinkel te krijgen?

“Ik wilde altijd al drummer zijn. Maar Macaris Music, waar ik de baan in de muziekwinkel kreeg, verkocht helemaal geen drums! Ze verkochten accordeons, keyboards, gitaren, basgitaren, *pennywhistles*... Noem het maar op, zij verkochten het. Maar geen drums. Ze vroegen wat ik kon, en om er voor te zorgen dat ik daar een baan kon krijgen zei ik dat ik gespecialiseerd was in basgitaren, haha! Zonder mij te testen kreeg ik

de baan. Dus ging ik basgitaren verkopen en de vloer vegen, wat voor mij een goeie deal was.”

In de beginperiode werd de muziekstijl van de band gedomineerd door jazzfunk-fusion. Wat waren toen jouw muzikale invloeden?

“Zeker veel Amerikaanse invloeden. Alle grote fusion-jongens die uit Miles Davis’ *Bitches Brew*-periode in 1970 kwamen. Jongens als John McLaughlin, Herbie Hancock, Chick Corea, Joe Zawinul. De lijst is echt eindeloos. Er waren zoveel geweldige muzikanten die uit zijn band kwamen en daarna baanbrekende bands vormden als Weather Report, Mahavishnu Orchestra, Return To Forever, Herbie Hancock’s *stuff that we all know about*. Dus dat waren de jongens waar we naar luisterden en die we probeerde te evenaren en na te spelen toen we eindelijk bij elkaar kwamen om samen iets te doen.”

“Plotseling verkoop je miljoenen platen...”

Je heb ooit gezegd dat je medelijden hebt met de huidige muzikanten omdat het – vergeleken met de jaren tachtig – nu veel moeilijker is om muziek uit te brengen.

“Nou, ik heb geen medelijden met de muzikanten van vandaag de dag. Ik denk wel dat de muziekindustrie enorm veranderd is. Het was geweldig toen we in 1980 door Polydor Records werden getekend en we een albumdeal hadden voor tenminste drie albums. Want dat gaf je drie jaar zekerheid, wetende dat de muziek gefinancierd zou worden en dat je tijd had om je vak te leren, om betere liedjes te schrijven, om betere liveoptredens te verzorgen, dat soort dingen. Dus ja, ik ben erg blij dat we er toen waren in een tijd dat we financiering van het platenlabel konden krijgen. De jongere bands hebben die mogelijkheid natuurlijk niet meer.”

Toen Level 42 in 1981 met The Police in Duitsland op tournee was traden jullie ook voor het eerst op in Nederland: een aantal shows in discotheken waar jullie zelf de apparatuur moesten opbouwen en afbreken. Hoe kijk je op die begintijd terug?

“Met goede herinneringen eigenlijk. Het is heel bijzonder om de luxe te hebben van een crew die alle spullen voor je klaarzet. Maar ik zou daar nooit gelijk gebruik van hebben gemaakt. Je moet weten hoe het

is om ergens voor te vechten, *you have to pay your dues when you are starting out*. Zoals met alles in het leven, weet je. Je kan niet zomaar bovenaan beginnen. Dat zou denk ik minder interessante mensen opleveren. Dus kijk ik zeker met goede herinneringen op die tijd terug. Volgens mij waren we zelfs in 1983, toen we al een aantal top tien-singles in de UK hadden gehad, nog steeds onze eigen spullen aan het opzetten. *Happy days*.”

Jullie internationale doorbraak was in Nederland, waar jullie debuut *Level 42* en de eerste single *Love Games* zelfs beter scoorden dan in Engeland. Heeft het vroege Nederlandse succes je verrast?

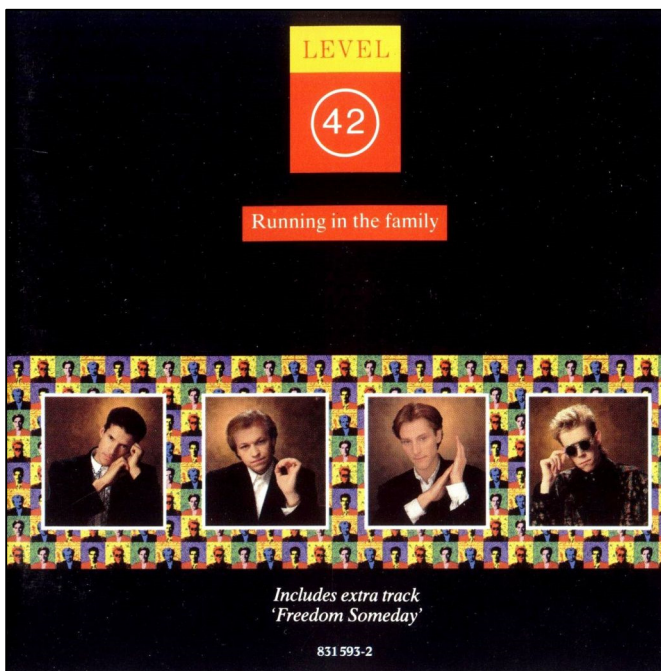
“Zeker weten! Ik denk dat we dat allemaal waren. We waren echt verrast door de ontvangst die we in 1981 kregen, om vlak na de tournee met The Police in een uitverkocht Paradiso in Amsterdam te mogen spelen. Het was overweldigend. Ik heb daar goede herinneringen aan. Niet alleen vanwege de manier waarop het publiek tijdens de optredens op onze muziek reageerde, maar ook omdat ik mijn toekomstige vrouwen [Mark is tweemaal met een Nederlands vrouw getrouwd] en het Polydor-platenlabel daar heb ontmoet... En het was geweldig! Het was echt een soort van baanbrekend moment voor ons. Wanneer je de goedkeuring van het publiek krijgt maakt dat je zo sterk. Je hebt dan echt het gevoel dat je door kan gaan en van daaruit iets groots kan doen.”

Het album *Standing In The Light* werd geproduceerd door Larry Dunn & Verdine White, de toetsenist en bassist van Earth, Wind & Fire. Het moet een geweldige ervaring zijn geweest om met deze twee legendes samen te werken!

“Dat was het zeker. We twijfelden geen moment toen we te horen kregen dat... Het jaar daarvoor waren ze in Europa aan het touren, hoorden ons album en vroegen zich af of we geïnteresseerd waren om op het volgende album met hun samen te werken. Dat wilden we heel graag. Eén: omdat we de kans kregen om daadwerkelijk naar Amerika te gaan en daar te werken, het opnameproces in de studio’s in Los Angeles was een geweldige ervaring. En twee: we konden van dichtbij meemaken hoe deze fantastische muzikanten hun muziek maakten, wat ze in de studio deden, hoe ze de nummers schreven, hoe ze bepaalde geluiden wisten te creëren... Dus dat was geweldig voor ons.”

Medio jaren tachtig kreeg je te maken met internationaal succes, massale media-aandacht en allerlei verleidingen on the road. Hoe heb je dat ervaren?

“Het is iets waar je naar toe groeit. We hebben zojuist gesproken over, toen we in 1983 al top tien-hits hadden, we nog steeds onze eigen spullen op het podium zetten. En dat is belangrijk, weet je. Het geeft je een basis, het geeft je enigszins een gevoel van normaliteit, omdat het een rare wereld is. Plotseling verkoop je miljoenen platen, de platenmaatschappij vindt het geweldig wat je doet omdat je bakken geld voor hun binnenhaalt, je bent vaak op tv zodat mensen op straat naar je zwaaien en naar je toe komen voor handtekeningen... Dat is best heftig en leuk, maar je hebt daar niet gelijk mee te maken. Het gebeurt pas na verloop van tijd. *I'm very glad we had those early years just to sort of get ourselves settled before the stuff went nuts in '85, '86 and '87.*”

In 1987 werd *Running In The Family* uitgebracht, één van jullie meest succesvolle albums ooit. Kun je iets over het opnameproces van dit album vertellen?

“Het was de opvolger van *World Machine*. We hadden een succesvolle single – *Something About You* – die in Amerika de top tien had gehaald. We waren toen daar en deden een aantal optredens, voornamelijk aan de west- en de oostkust. Het internationale succes van *World Machine* betekende dat we nog meer in het buitenland werkten. Het probleem was dat Polydor in de UK en in Europa zeiden van: *jongens, we moeten iets uitbrengen omdat de mogelijke singles van World Machine bijna op zijn. Willen jullie iets opnemen?* Toen

we net na kerst een aantal weken vrij waren, tussen buitenlandse tournees in, kwamen we bij mij thuis en hadden we drie mogelijke singles: *Lessons in Love*, *Children Say* en *Freedom Someday*. We gingen de studio in en namen deze drie nummers op, gewoon om te zien hoe het zou klinken. Zodra we *Lessons in Love* hadden afgerond was het vrij duidelijk dat deze een goede kans had om een succesvolle single te worden. Dit was ongeveer vijf of zes maanden voordat we *Running in the Family* gingen opnemen. Dus werd besloten om *Lessons in Love* uit te brengen om alles draaiende te houden terwijl wij in het buitenland *World Machine* aan het promoten waren. Toen we in juni of juli dat jaar terugkwamen moesten we gelijk de studio in om de rest van het album op te nemen dat uiteindelijk *Running in the Family* zou worden. *Yeah, crazy times.*”

Ongeveer een half jaar na de release van *Running In*

“Je raakt een goede vriend kwijt en er is niets wat je kunt doen.”

***The Family* besloten Boon [gitarist Boon Gould] en Phil [drummer Phil Gould] uit Level 42 te vertrekken. Hoe voelde het voor je om twee leden van de originele bezetting te verliezen waar je zo lang mee hebt samengespeeld?**

“Het was moeilijk, heel moeilijk. Als je met mensen omgaat, met ze opgroeit en jezelf ontwikkeld dan ga je ze zeker missen als ze besluiten om te vertrekken. Maar het was hun eigen keuze. Dit waren persoonlijke beslissingen van de jongens en die moet je respecteren. Het leven gaat door, dingen veranderen, iedereen wil op een gegeven moment iets nieuws proberen. We waren enorm succesvol geweest dus was het geen verrassing dat er een verandering aan zat te komen. Maar weet je, als een deur sluit gaat een andere open en hebben we het geluk gehad om met geweldige muzikanten als Gary Husband en Alan Murphy samen te werken. Helaas hebben we Alan Murphy een paar jaar later verloren [in 1989 overleden aan de gevolgen van aids]. Maar zo is het dus gegaan, we hebben voor de eerste keer de bezetting gewijzigd en dat heeft de band in een hele andere richting geduwd. En dat was de goeie richting. Ik vind *Staring at the Sun* en *Guaranteed* twee prima albums die we met die jongens hebben gemaakt. Maar het is natuurlijk heel erg dat Alan Murphy zo jong is overleden. Hij was een geweldige kerel, een fantastische muzikant en een lieve man.”

Wat was het grootste hoogtepunt van je carrière met Level 42?

“Geen idee, het waren er zoveel. De eerste keer in Nederland in 1981, Paradiso, dat was een geweldig hoogtepunt. De eerste keer dat we met *Love Games* in de UK in Top of the Pops waren, dat was een hoogtepunt. De eerste keer dat je een nummer één-single hebt, dat is een geweldig hoogtepunt. De kans die je krijgt om met andere muzikanten te spelen is fantastisch. Ik ben erg blij en trots dat Level 42 in 1988 de huisband van de Prince’s Trust was en we toen met een aantal ongelofelijke mensen mochten spelen. Er zijn gewoon zoveel. Ik kan er niet één kiezen, sorry...”

Wat was het meest moeilijke moment voor je?

“Natuurlijk het verlies van Alan Murphy. Dat was gewoon verschrikkelijk. Je raakt een goede vriend kwijt en er is niets wat je kunt doen. Je ben machteloos. We weten allemaal wat een vreselijke ziekte aids is... Andere dieptepunten? Nou, er zijn er wel een paar geweest maar er waren veel meer hoogtepunten, zoals op dit moment. Ik zit in een hotel in Ibiza, de zon schijnt en overal wordt muziek gespeeld. Het is nu ongeveer drie uur voordat de show begint en het leven is geweldig! We hebben in Rotterdam op North Sea Jazz gespeeld en daarna, een paar week geleden, op het zusterfestival op Curaçao. We hebben voor het eerst in Santiago in Chili gespeeld, we hebben dit jaar voor het eerst in Buenos Aires in Argentinië gespeeld. *So things are good man. The band just seems to keep going and I’m really looking forward to bringing this show to Holland in November!*”

Op tournee met Madonna in 1987 heb je in arena’s over de hele wereld op het podium gestaan. Wat vind je leuker: om op zulke grote plekken te spelen of heb je liever de intimiteit van kleinere zalen?

“Ze hebben allemaal hun eigen magie. Wanneer je 100.000 mensen in een stadion hebt creëert dat een apart soort energie voor ons. Het vormt daar een levende massa. En als ze het gaaf vinden wat je doet, dan is dat fantastisch. Volgens mij was de grootste plek waar we gespeeld hebben Soldier Field in Chicago, toen we openden voor Madonna, waar 112.000 mensen waren. Toen we daar speelden stond een single van ons op nummer zeven in de hitlijst, dus het publiek vond het fantastisch. Het was echt ongelofelijk.”

In 1982 heb je voor het eerst in De Oosterpoort in Groningen opgetreden. Na 34 jaar sta je op 1 november 2016 weer op het podium van De Oosterpoort. Wat kan het publiek verwachten?

“Om te beginnen nummers van Level 42, haha! Als je een jonge kerel of meid bent, een jonge muzikant, een beginnende muzikant en je wil iemand zien die briljant de Fender Rhodes bespeelt, kom dan langs voor Mike Lindup. Als je een geweldige drummer wil zien, kom dan langs voor Pete Ray Biggin want hij is fantastisch. We hebben dit jaar een blazerssectie: Sean Freeman op saxofoon, Danny Carpenter op trompet en Nickol Thomson op trombone. Die jongens zorgen voor een fantastisch geluid. We hebben mijn jongere broer Nathan King op gitaar en zang *and we got me slapping the bass! So what more could you want?*”

© Godfried Nevels